

Frygt, som den højtærede Minister havde udtalt for, at den rejste Diskussion skulde skade Sagen. Jeg slog blot fast, at det var noget det foreliggende Spørgsmaal ganske uvedkommende, thi vi have jo med Fiskerne at gøre og ikke med Forsikrings-teorier.

Indenrigsministeren (Bramsen): Det bliver dog nødvendigt for mig at gøre den Bemærkning, at naar man fremsætter privat et Lovforslag med den Begrundelse, at der er ganske særlige Forhold til Stede for de paagældende og overordentlig stærk Tilskyndelse af mange Grunde til at lovgive netop for en snever Kreds om et eventuelt Statsbidrag, kan det ikke være til nogen Støtte eller Lettelse for dem, der ønske at bidrage til at føre Sagen igennem, at det paa et senere Stadium af en Forslags-stiller opstilles som Forbillede for al følgende Lovgivning paa meget betydelige andre Omraader af Ulykkesforsikringer, ja egentlig paa det hele Omraade. Det ærede Medlem for Fredensborg (J. Hage) havde sikkert i den allerbedste Mening af Verden udtalt dette som sin Anskuelse, men jeg vil da ogsaa have Lov til at sige, at det efter min Mening havde været bedre, om det ikke var blevet udtalt og gentaget, saa meget mere som det ærede Medlems Navn staar under Udvalgsbetænkningen, der ikke indeholder noget som helst i den Retning. Man kan nok finde en Anledning til at tale om Principper, men man kan ogsaa ved passende Lejlighed finde Anledning til at undgaa at tale derom, og jeg tror nok, at det ærede Medlem er gaaet glip af en overordentlig god Lejlighed til netop ikke at komme ind paa de store Principper for en kommende Ulykkesforsikringslovgivning for Haandværk, Landbrug og Handel. Naar det dog har været erkendt i lige saa mange Aar, som Sagen har været for, ja lige fra 1885, at naar man ønskede en Ulykkesforsikringslov for Danmarks Fiskere, maatte man bort fra mangt og meget og træffe ganske særegne Foranstaltninger, er det ikke rigtigt og heller ikke klogt, at det ærede Medlem vil gøre slige ganske specielle Foranstaltninger til et Mønster for fremtidig Lovgivning paa de andre Omraader, nemlig Statshjælp til Selvhjælp, eller samtidig paastaa, at vi skuffe Befolkningen, hvis vi ikke tiltræde dette og at der er Forventninger til Stede hos Befolkningen i saa Henseende. Sandheden er den, at Kommissionen af 1885 foreslog en Lovgivning, som udelukkende hvilede paa Arbejdsgivernes Forsikringspligt, at

Regeringen i 1888 fremsatte Lovforslag derom, og i 89, 90, 91 og endnu senere fremsatte Forslag udelukkende paa samme Grundlag, og at man derefter, uden at dette forandredes, og uden at afdøde Bergs Ændringsforslag i 1891 forandrede Principper om Arbejdsgivernes Erstatningspligt eller indførte Statshjælp, maatte lade Sagen hvile til 1896. Naar man derefter vedtog den gældende Lov, som udelukkende hviler paa Industriens delvise Ansvar for Arbejdernes hændelige Ulykkestilfælde, er der ikke deri, især naar det samtidig bliver udtalt, at det for Fiskerne maa ordnes paa en anden Maade, noget som helst Grundlag for det ærede Medlems Paastand om, at det vil være en Skuffelse for Befolkningen, dersom der ikke arbejdes videre paa Grundlag af Statshjælp til egen Hjælp og uden Arbejdsgiverne paa Ulykkesforsikringens Omraade, thi det er et Grundlag, der aldrig har eksisteret. Men det er det ejendommelige, at de Anskuelser, som det ærede Medlem nærede for 10—11 Aar siden om denne Sag, har han endnu. Han har de samme Meninger den Dag i Dag upaavirket af, hvad der er talt og skrevet, bevist og vedtaget paa dette Omraade herhjemme og andetsteds. Der kunde have været Anledning for det ærede Medlem til dog at være kommen til Erkendelse af, at der i alt Fald hos en stor Del af dette Tings og det andet Tings Medlemmer hidtil har været Enighed om, at Arbejdsgiverne bør have Erstatningspligt for Arbejdernes hændelige Ulykkestilfælde, og at der ikke før i Dag har været Tale om Statsbidrag til egen Ulykkesforsikring i denne Sag; i alt Fald kunde det ærede Medlem forud have vidst, at jeg altid har næret og udtalt modsatte Anskuelser.

Trolle: Maa jeg i Tilslutning til den højtærede Ministers Udtalelse fremhæve to Momenter, som jeg synes ere afgørende for, at man ikke kan betragte denne Lov som Præcedens for Anvendelse af Statshjælp til Ulykkesforsikring paa andre Omraader. Det ene er, at de fleste Fiskere ikke have Arbejdsgivere, og det andet er, at Staten jo ikke har foretaget sig synderlig meget til Sikring af Fiskernes Virksomhed. Det er navnlig det Moment, der har været afgørende for mig til at være Medforslags-stiller til dette Forslag, at der savnes Sikkerhedsforanstaltninger lige over for dette Erhverv paa en meget lang Kyststrækning. Jeg tror, det fortjener at fremhæves ved denne Lejlighed, at Samfundet og Staten